

Jaroslav Hrdlička a Jan Burian jsou

PRÁZDNINY

Jaroslav Hrdlička* přednes* oddech
Jan Burian* hudba* volno

Toto je jen psaní

Toho kdo to píše

Toto je jen čtení

Toho kdo to čte

Nikdo to nepíše

Nikdo to nečte

Jen psaní

Jen čtení

Toto je

jen psaní a čtení

a vše

co zjevně vyvstává

a nic

co zůstává skryto

verze pro čtení nahlas:

Toto je jen psaní

Toho kdo to píše

Toto je jen čtení

Toho kdo to čte

Toto je jen mluvení

Toho kdo to říká

Toto je jen slyšení

Toho kdo to slyší

Nikdo to nepíše

Nikdo to nečte

Nikdo to nemluví

Nikdo to neslyší

Jen psaní

Jen čtení

Jen mluvení

Jen slyšení

Toto je

jen psaní

a čtení

a mluvení

a slyšení

a vše

co zjevně vyvstává

a nic

co zůstává skryto

Úryvky:

“Snažím se do bankomatu nacpat větší štos, ale bankomat začne zběsile pípat a hlásit, že tolik peněz nepozře. Všichni v okolí ožijí. Jakoby mi najednou chtěli pomoci. Lidé ve frontě za mnou, sekuriťáci, dokonce někteří i odcházejí od přepážek, aby se přišli podívat jak jsem na tom. “Ukažte,” řekne pán, který stál do teď těsně za mými zády, hrábne do igelitky a vytáhne tlustý štos pětistícovek. Podívá se na něj a konstatuje, “No jo, takhle by to nešlo” a někam s ním odejde.”

“Nikdo nevěděl co přijde. Vzpomněl jsem si na trenéra. Jak mi kdysi vyprávěl o lidech kterým se říká matka a otká, nebo tak nějak. Říkal, že vyhrát musím pro ně, protože bez nich bych vůbec nebyl. Jenže já věděl, že bez trenéra bych zase navždycky zůstal jen obyčejná holčička.”

“Mělo-li vůbec hladinu

když nebylo nic k zrcadlení?”

“Ano, příště jsi na řadě ty, ale až se vylíhne támhleto,” ukázal jsem na inkubátor “a ty budeš dostatečně velké, tak se nemáš čeho bát.”

Dítě se podívalo na inkubátor a pak si přisunulo talíř s jídlem, co zůstal na stole po menším dítěti.

“Tak se mi to líbí.” Pohládl jsem ho po hlavě.

“Tohle všechno se však dělo v neustálém pádu na hranici rovnováhy. Díky tomu, že jsem běžel pod velkým úhlem s hrudníkem blízko u země se mi postupně povedlo zapojit i ruce a já se začal pohybovat po čtyřech jako nějaké zvíře.”

“Dneska v noci mi sestra Zůza vyměnila bonbón s nápisem Depeche Mode za tři solidní plátky houskovýho knedlíku. Jeden pro ní, druhý pro mou sestru Anču a třetí pro mou nevlastní mamku Ivu. Až ti to

vyjde, dej mi prosím vědět a zavoláme si kvůli tomu sčítání lidu. Dík!”

“Ale Semjon byl muž mnoha talentů. Vynikal například tím, že se dokonale přitahoval. Nebylo chvíle, aby po sobě čtverácky nepomrknul, nebo se laškovně nepoplácal po pupku, nebo si aspoň nepochválil vous. Když už nic, tak aspoň zatřpytil na sebe svými másly.”

“Ó

Óóó

Óóó chechůlé

Dugong

Koroun

Kapustňák

Ňák si

Si Si

Sirééénááá

Ááááááá

Áómmm

Ó chechůlé”